

17-10-2024 Άνθρωπος της εικόνας ή της Θείας Ευχαριστίας;

- Το πιο σημαντικό γεγονός που συμβαίνει στην Εκκλησία είναι η Θεία Ευχαριστία.
- Μέσα στην Εκκλησία δεν ερχόμαστε για να θεραπευτούμε αλλά για να συναντηθούμε. Και επειδή συναντιόμαστε, μπορούμε και θεραπευόμαστε.
- Παράδεισος είναι η πρόσωπο με πρόσωπο κοινωνία του αδελφού μας, ενώ κόλαση είναι η ακοινωνησία.
- Η πραγματική συνάντηση-σχέση συμβαίνει μέσα στο Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, μέσα στην εκκλησιαστική κοινότητα.
- Μέσα στη Θεία Λειτουργία αληθινά υπάρχουμε, ζούμε και σχετιζόμαστε.
- Το γεγονός της σύνδεσης και ένωσής μας με τον Χριστό, που ζούμε στη Θεία Ευχαριστία, καλούμαστε να το ζήσουμε στη ζωή μας με τον κάθε άνθρωπο.
- Το πνευματικό γεγονός της με επίγνωση Χριστού σύνδεσης-ένωσής μας με το άλλο πρόσωπο το έχουμε διαστρέψει σε γεγονός επικοινωνιακό, δηλαδή ευτελίσαμε την κοινωνία σε επικοινωνία και την καλλιέργεια της ουσίας μας σε υπηρετηση της εικόνας μας.
- Όσο ελλιπείς και ένοχοι είμαστε, που δεν έχουμε επίγνωση της ύπαρξής μας και που δεν έχουμε την ικανότητα να σχετιζόμαστε, τόσο περισσότερο προσπαθούμε να καλύψουμε αυτή την έλλειψη υπηρετώντας το φαίνεσθαι και την εικόνα μας. Και ζούμε με την αγωνία της επιτυχίας και της αναγνωρισιμότητας. Έτσι όμως αποδεικνύουμε ότι δεν ζήσαμε ποτέ την αλήθεια της ύπαρξής μας.
- Ο άνθρωπος που υπηρετεί το φαίνεσθαι και την εικόνα του δεν έχει πραγματική επαφή με τον εαυτό του και ζει μέσα στην κόλαση της μοναξιάς του, παρότι μπορεί εξωτερικά να σχετίζεται με πάρα πολλούς.
- Στον βαθμό που σχετιζόμαστε με τον Χριστό, αποκτούμε επίγνωση του εαυτού μας. Άρα η Θεία Ευχαριστία μάς δίνει τη δυνατότητα επίγνωσης του εαυτού μας.
- Η θρησκευτική ζωή είναι πτώση σοβαρή, ενώ η εκκλησιαστική ζωή είναι μετάνοια, δηλαδή επιστροφή στον Χριστό.
- Η μετάνοια είναι η επίγνωση της πλήρους αποτυχίας μου, η αναζήτηση του νοήματος της ζωής μου και του λόγου της ύπαρξής μου.
- Ο ώριμος άνθρωπος, που είναι ικανός να σχετισθεί με τον Χριστό, είναι ο αποτυχημένος άνθρωπος. Είναι αυτός που έχει την επίγνωση ότι όλο αυτό το "πανηγύρι" που ζει είναι μια απάτη, ένας θάνατος και μια επιβεβαίωση ότι δεν έχει ζωή.
- Όταν στραφούμε στον Χριστό, είναι βέβαιο ότι θα εκπλαγούμε, γιατί θα συναντήσουμε έναν Θεό που μας αγαπά απροϋπόθετα, δηλαδή όχι γιατί το αξίζουμε, αλλά γιατί είμαστε παιδιά του. Και έτσι θα ελευθερωθούμε από την αγωνία και το άγχος μας να αποδείξουμε ότι είμαστε κάτι σπουδαίο και θα συνειδητοποιήσουμε ότι η αξία μας είναι η αγάπη του Χριστού.
- Όταν δέχομαι την αγάπη, την αποδοχή, την κοινωνία του Χριστού, γίνομαι κι εγώ άνθρωπος της αγάπης, της αποδοχής και της κοινωνίας με τους άλλους ανθρώπους.

- Ένα χαρακτηριστικό του ανθρώπου του Χριστού είναι η γνήσια κοινωνικότητά του.
- Στο πρόσωπο του Χριστού βρίσκω τον αληθινό μου εαυτό. Και τότε δεν έχω ανάγκη τα προσωπεία μου, με τα οποία χτίζω τη δική μου υποκρισία.
- Η υποκρισία είναι μία άμυνα του ανθρώπου, γιατί δεν εμπιστεύεται την αγάπη του Θεού και κατά συνέπεια την προσωπική του αξία, που του έδωσε ο Θεός.
- Η κακία μας δεν είναι εμπόδιο για να στραφούμε στην αγάπη του Θεού. Εμπόδιο για να στραφούμε στην αγάπη του Θεού είναι ο παραπλανητικός λογισμός ότι είμαστε τόσο χάλια, που δεν είμαστε για την αγάπη του Θεού. Όμως επειδή είμαστε χάλια, είμαστε για τον Θεό.
- Μέσα από την εμπειρία της σχέσης με τον Χριστό μπορούμε να αποκτούμε τα αισθητήρια και τα κριτήρια να καταλαβαίνουμε κάθε άνθρωπο. Να μπαίνουμε αγαπητικά στην ύπαρξή του και να κατανοούμε τις βαθύτερές του καταστάσεις, που ούτε ο ίδιος γνωρίζει, χωρίς να αγωνιούμε μήπως χάσουμε.
- Όταν αγαπώ, δεν έχω φόβο, βγαίνω από το πλαίσιο του ανταγωνισμού και της σύγκρουσης.
- Όταν μάθω να αγαπώ, κατανοώ ότι η αγωνία μου να κερδίζω και να κυριαρχώ είναι η πραγματική μου απώλεια, ενώ το πραγματικό μου κέρδος είναι η θεληματική και με επίγνωση απώλεια του δικού μου συμφέροντος για χάρη του άλλου ανθρώπου.
- Χωρίς τον Χριστό ο άνθρωπος από πρόσωπο γίνεται αντικείμενο και αριθμός και οδηγείται μέσα σε ένα πλαίσιο αναξιοκρατίας, εκμετάλλευσης, κακοποίησης και βίας πολλών μορφών.
- Ο χωρίς τον Χριστό άνθρωπος αδικεί τον εαυτό του, γιατί πρωτίστως αδίκησε ο ίδιος τον εαυτό του, αφού δεν κατάλαβε τι σημαίνει ζωή.
- Ο άνθρωπος του Χριστού είναι χαρούμενος και κοινωνικός, όχι γιατί υπηρέτησε την εικόνα του, αλλά γιατί υπηρέτησε τη ζωή μέσα του. Και η ζωή είναι ο Χριστός.
- Η Εκκλησία δεν είναι ο χώρος των τέλειων, αλλά ο χώρος των αμαρτωλών οι οποίοι όμως αναζητούν τη ζωή.
- Η Εκκλησία είναι ο χώρος των αμαρτωλών, αποτυχημένων και ξεπεσμένων.
- Ο άνθρωπος του Θεού δεν νοιάζεται να αποδείξει ότι είναι σπουδαίος, αλλά νοιάζεται να μοιραστεί τη χαρά και την αγάπη, που γεύτηκε στη Θεία Λειτουργία, όχι για τους δικούς του, όχι για την κλίκα του, αλλά για τον δυσκολεμένο, ευτελή και άγνωστο άνθρωπο.